

„Mlada ljubezen — kot zeleno drevce. Šibko in negodno, polno solnca in viharjev. Polno sedanjosti, morda tudi upanja. Bodočnost je zakopana v njem, — časih pokopana.“

„Kakšna elegičnost!“ — vzdikne sodnik Košan.

„In bogve, če se drevce razkošati kdaj v drevo?! . . . Če mu cvetja slana ne popari . . . Če mu črv korenin ne izpodje . . . Če mu rak ne zgrize stebelca . . . Če ga smrt ne zlomi v ranem jutru . . .“

„O jerum, jerum . . . Jeremija na jeruzalemskih razvalinah!“

„Mi-i-iserere . . .“ — zapoje Bogdan.

Nenadoma je vsa družba v petju. Tudi Andrej Praznik poje, ki se sploh ni bil udeleževal pogovora. — (Dalje prihodnjič.)

H. de Régnier — Anton Debeljak:

Samostan.

Svetal v prezrelem bronu poka ure plod,
poldanski grozd se ruži v stolpu, in odteka
se vinsko solnce curkoma na zid in plot!

Poletje pali mesto i na plan pripeka;
razbeljen pod petami marmorni je tlak,
na krovu žge se oglje — korci in opeka.

Nebo modrine sinje zdi se skoro mrak,
na molk pa lega žarka žalost, živa stiska,
ko zadnji zvon nemí, od zlata ves težak.

Prigrevica. Glavó mi senca v tla pritiska,
v omoti vzrem, kako se stari samostan
krog mene suče — ko da kdo na ples mu piska —
v stebróv koraku, solnca vročega pijan.

